

Carta del 9

9 PAÍS, al Rosselló. —Discriminació o oblit...?—

He vist, fugaçment, les “noves” bruixes de Llers

Estimat lector:

En primer lloc, cal que t'assabenti d'un fet. 9 PAÍS, en el transcurs d'aquestes darreres setmanes, ha ampliat el seu camp de difusió. En efecte, el nostre periòdic, que tot primer era a la venda a la “província” de Girona, ara ja es pot adquirir a Barcelona —d'on ens han arribat, per cert, nombroses subscripcions— i al Rosselló.

Això, com pot suposar, ens obliga a superar-nos pel que fa al contingut de la publicació. I així, encara que no d'una manera immediata, com voldriem (cal no oblidar que ens trobem en una època dolenta, per raó de les vacances), podem anunciar que, properament —i a part de l'habitual informació que ja oferim de tot l'Empordà i que procurarem millorar—, s'incorporen a 9 PAÍS noves firmes literàries i periodístiques. Entre d'altres, la de Jaume Guillaumet que, de Barcelona estant, cada setmana ens brindarà, a través de la seva sucosa ploma, els batecs polítics i culturals de Catalunya.

També pensem (de fet, ja ho estem organitzant) dedicar aviat algunes pàgines setmanals a l'“altra” Catalunya, la de més enllà dels Pirineus, amb notícies, reportatges, cròniques, etc. de Perpinyà. Ceret, Prada del Conflent...; secció aquesta que, la veritat sigui dita, encara no saben ben bé com titular-la, car ningú sembla que s'ha posat d'acord pel que fa a la denominació de les terres catalanes de França. N'hi ha que s'inclinen per la de Catalunya Nord (potser, els més “modernistes”); d'altres, per la clàssica, o sigui, Rosselló... i, fins i tot, algú parla de País Rossellonès o Països Rossellonesos... Caldrà doncs, que alguna persona, docta en la matèria (tal vegada Pere Verdaguer, l'extraordinari escriptor de Perpinyà, però fill de Banyoles), ens clarifiqui la qüestió i, si pot, ens tregui del dubte o “despistament”...

DISCRIMINACIÓ...?

Dimecres passat, tot repasant la premsa diària, vaig “topar-me” impensadament amb una informació de Figueres, al diari “Los Sitios”.

“El Ayuntamiento de Figueras se dirige a los líderes políticos”. “Les pi-

de nombren representantes formales para dialogar con la Corporación”. Aquests eren llurs titulars. No cal que et digui que vaig llegir l'esmentada informació, facilitada per l'Alcaldia figuerenca al diari gironí, i que vaig quedar sorprès...

Sorprès no pel que deia “Los Sitios”, sinó pel fet que jo, a la capital de l'Alt Empordà (corresponsal de diversos periòdics barcelonins i d'una agència de notícies internacional), no en sabia res, de tot allò que publicava l'antic diari del “Movimiento”. L'endemà, al matí, dijous, la mateixa informació sortia també a les pàgines de “La Vanguardia” i “El Correo Catalán”, però no era donada, com seria lògic, pels corresponents d'aquests periòdics a Figueres, sinó pels de la capital de la “província”. Això darrer, repeteixo, passava dijous, al matí. I, vers al migdia, se'm presentava algú de l'Ajuntament, per fi!, amb un sobre que contenia la “gran notícia”...

Saps quina fou la meva reacció? Molt senzilla i, alhora, lògica, al meu entendre. Vaig tornar el sobre a l'Ajuntament, tot dient que la informació que se'm facilitava ja no era del meu interès...

Divendres, al matí, algú de l'Ajuntament vingué a presentar-me excuses. Al·legà que el sobre, incomprendiblement, havia fet un “son” molt llarg en una oficina municipal...

Vaig acceptar les excuses. Què altra cosa podia fer...!

TOT SIGUI PEL TURISME!

Diumenge, quan vaig telefonar la meva crònica setmanal a l'“Hoja del Lunes”, de Barcelona, em va passar un cas curiós...

En “cantar-li” jo, al taquígraf, allò de “con el fin de facilitar una mejor afluencia de visitantes, el Ayuntamiento ha promulgado un decreto...”, l'home em tallà:

—“¡Desterrando a todos los figuerenses...!” —exclamà irònicament.

—No; ja t'ho diré més endavant —li vaig respondre.

I, al cap d'una estona, li dictava la cosa aquesta de la suspensió de sancions als vehicles mal aparcats, etc., etc., seguida del “se recomienda a los figuerenses que utilicen lo menos posible el coche en el interior de la ciudad...”

—Bé —em digué el taquígraf tot divertit—. Ara només falta que els figuerencs us baxeieu...

I, com és fàcil d'endevinar, l'home me n'“engegà” una, de molt “fresca”...

EN QÜESTIÓ DE CULTURA, TAMBE ENCARAHI HA CLASSES...

El cèlebre i valuós llibre “L'Apocalipsis”, l'exposició del qual, a la galeria “La Cúpula”, de Figueres, s'anuncià “pomposament” per part de certa premsa, és un fracàs de públic. La gent no hi va, segons diuen, per raó d'una mala organització. I és una llàstima, perquè, deixant de banda tot allò que d'interessant pugui tenir l'obra, hi ha pel mig una finalitat benèfica...

I parlant de llibres, puc dir-te, estimat lector, que he tingut a les meves mans, només per un instant, un exemplar de la nova edició de “Les bruixes de Llers”, és a dir, la famosa obra de Carles Fages de Climent, que fou publicada fa mig segle, amb un pròleg de Ventura Gassol. La Maria Antònia, filla de l'inoblidable poeta figuerenc, m'ha ensenyat el “nou” llibre. És magnífic. I m'ha dit que aviat es posarà a la venda pública. Perquè, de moment, resulta que només les amistats i els “clients forts” d'una entitat bancària, que es “fèu” amb els primers exemplars d'aquesta esperadíssima reedició de “Les bruixes”, poden gaudir de la seva lectura.

També, en qüestió de cultura, encara hi ha classes...

Cordialment,

Emili Casademont i Comas